

Panasz

Önök tökéletesen alaposan bizonyították, hogy a hivatali visszaélés vádja nem tartható. Talán éppen hasonló okból nem is említettem ezt a vádat a kötelességszegés valamely válfaja ellenben bizonyítható lehet, a hamis vád pedig feltétlen megáll a sértett jogi képviselőit illetően. Ezért az Önök elutasítása nem is igen nevezhető válasznak.

A felismerésre bemutatás érvénytelenségét bizonyítottam, ahhoz a 44. § szerint nem szükséges szándékos manipuláció, bebizonyítottam, hogy az eljárásban finoman szólva nem volt kizárva a tanú befolyásolásának lehetősége, így a 44. § követelménye nem teljesült. Csak a nyomozók felelőssége szempontjából fontos, hogy megmutattam, hogy a tanú és a gyanúsított a bemutatás előtt a rendőrségen történt találkozása elkerülendő és elkerülhető lett volna, ha mindenki kötelességtudóan jár el. Mégis megtörtént, tehát valaki kötelességszegő volt. Ez kicsit sarkított, és komoly nyomozást igényel a felelős megtalálása. Ilyesmire az ügyészség nyilván nem képes.

Alapjában a rendkívüli helyzet, az erős média nyomás miatt majdnem mindenkinek a felelősségre vonásától hajlandó vagyok eltekinteni. Csak a sértett az igazságszolgáltatást média hadjáratral lerohanó jogi képviselőinek felelősségre vonásához ragaszkodom. Még azt is elismerem, hogy Regász Mária tisztességes, jó szándékú asszony lehet, s ezért nem igazán kívánom megbüntetését. Azonban legyen szabad Gál András ügyvéd morális hozzáállásának illusztrálására beszédének egy szakaszát ismét idézni a beszéd 4. szakaszából:

„b) Ha igaz lenne a vádlott és védőjének kétségbeesett összeesküvés-elmélete, hogy a sértett a bosszúvágyától hajtva akarja a vádlottra kenni a bűncselekményt, akkor annál nem lett volna egyszerűbb ezt megtennie, mint ezen a kulcsosomó felismerésen, azt kellett volna mondania, hogy igen, ez az én kulcsosomóm. Ha ezt mondta volna, akkor arra lehetetlen lett volna a vádlottnak bármit is kitalálnia, bár nyilván valamit akkor is kitalált volna. Mivel addigra a sértett a lakása összes kulcsát már lecseréltette, így ez az állítása egyrészt teljességgel ellenőrizhetetlen lett volna, másrészt ennél egyértelműbb bizonyítékot nehezen lehetett volna elképzelni arra, hogy a vádlott járt aznap a sértett lakásában. A sértett azonban ehelyett igazat mondott.”

Pedig hazudhatott volna is.

Nem tudom, hogy kerülhetett beadványom kifejezett kívánságom ellenére az ügyben elfogult Fővárosi Főügyészség befolyása alatt levő Budapesti Regionális Nyomozó Ügyészséghez. De nem csalatkoztam. Önök a hosszú nehéz, sok melléklettel, és kiegészítéssel megspékelt szövegen célirányosan elsiklottak, és találtak néhány mellékes megjegyzést, amit ügyesen félreértve máris kész az elutasítás. Azonban némely apróság elkerülte szíves figyelmüket. Nevezetesen az, hogy bizonyítottam a hamis vád büntetettét. Való igaz, hogy néhány részletet nem tisztáztam, de ezt az ügyészségre bíztam volna. Az alábbi kiegészítéssel feljelentésem vádemelésre alkalmas bizonyítást ad.

Bizonyítottam, hogy a gyanúsított azonosításra alkalmas fényképeivel nagy példányszámú napilapban is megjelent tudósítások, és az aulában történt találkozás befolyásolhatták a tanút, miáltal kizárt volt, hogy a felismerésre bemutatás a Nyor. 44. §-a szerint folytassák le, s mivel az 1998-as Be tv. 78. § (4) szerint nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközökből származó tény, amelyet a nyomozó hatóság (más) tiltott módon szerzett meg, s a Nyor. jogszabály lévén a benne foglaltakkal nyilvánvalóan ellentétes eljárás tiltott módnak minősül, ezek szerint nem volt bizonyítékként értékelhető az az állítólagos tény, miszerint a tanú az általa felismert Bene Krisztiánt látta volna a bűncselekmény napján. A bíróval mégis elhitette ezt a vád. Most meg kell vizsgálni a hamisság kérdését is, amit a Btk. tudomásom szerint homályban hagy. Ésszerű két komponensre bontani a bizonyítékot. Egyrészt van a tanú felismerésre vonatkozó nyilatkozata. Attól, hogy nem használható még nem feltétlenül hamis. Ha valóban látta a bűncselekmény napján

a tanú Bene Krisztiánt, akkor Bene Krisztián bizonyosan bűnös, de ha a nem Bene Krisztiánt látta a tanú, hanem a befolyásoló tényezők hatása alatt tévesen ismerte fel, akkor Bene Krisztián minden valószínűség szerint ártatlan. Ez a kérdés sajnos nem dönthető el. A felismerésre bemutatás szabálytalansága miatt nem zárható ki, hogy a tanú tévesen ismerte fel, s az alibi igazolás kudarc folytán az sem zárható ki, hogy valóban Bene Krisztiánt látta a tanú a bűncselekmény napján. Így a tanú nyilatkozata nem tekinthető egyértelműen hamisnak, csak egyszerűen hasznavehetetlen. Ilyesféle nyilatkozatot azonban elvileg tehetett volna a felismerésre bemutatástól függetlenül is, vagy éppen a felismerésre bemutatás megkezdése előtt jelezhetette volna a tanú, hogy az aulában látta, meg az újságban is látta, és a bűncselekmény napján is látta. Ilyen esetben nincs értelme kiválasztásnak, meg lehetett volna mutatni a Bene Krisztiánt a tanúnak, hogy őt látta-e. Bene Krisztiánnak minden alapja meg lett volna tiltakozni ez ellen az eljárás ellen, de minden bizonnyal együttműködött volna, hisz ebből a „felismerésből” már semmi használhatót nem lehetett kihozni ellene. Ugyanis a bíróság előtt megtámadható lett volna az ilyen nyilatkozat azzal, hogy a tanú téved. Ami megerősítette a tanú nyilatkozatát, az az volt, hogy szabályos felismerésre bemutatás eredményeként tüntették fel. A bizonyítéknak ez a fele azonban kifejezetten hamis, mint láttuk. A Btk. 268. § (5) szerint, aki mást hatóság előtt bűncselekmény elkövetésével azért vádol hamisan, mert gondatlanságból nem tud arról, hogy a bizonyíték hamis, vétség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Ez vonatkozik mindazokra, akik Bene Krisztiánt a szabálytalan felismerésre bemutatást felhasználva vádolták. A megismételt másodfokú eljárásban Gál András, a sértett jogi képviselője ily módon elkövette a hamis vád büntettét, valószínűleg Csiha Gábor ügyész is, első fokon legjobb tudomásom szerint Regász Mária, a sértett korábbi jogi képviselője ugyancsak elkövette a hamis vád büntettét, és még ismeretlen tettesek: a vádat különböző szintű eljárásokban képviselő ügyészek és jogi képviselők, amennyiben elég óvatlanok voltak a mérgezett felismerésre bemutatáshoz nyúlni. Ez Gál András esetében a perbeszéd alapján bizonyítható, melynek 2. pontjában a következők olvashatók a jegyzőkönyv alapján ellenőrizhetően:

„-Hamarosan megpróbálja majd szavahihetetlennek beállítani a vádlottat a tett helyszínén kétség mentesen felismerő tanút.

-Be akarja majd bebizonyítani, hogy a vádlott által használt és a vádlott budaörsi háza előtt parkoló autó kesztyűtartójából az elkövetés napján lefoglalt fecskendő és injekcióstű nem is az elkövetés eszköze, amellyel valaki történetesen aznap, pont ugyan olyan szerrel, mint ami ebben a fecskendőben volt, elaltatta a vádlottat 3 hónappal korábban elhagyó sértettet.

-Nyilván hamarosan halljuk majd, hogy kétség nem férhet azon kórházi dolgozók vallomásaihoz, akik a vádlottat a bűncselekmény idején a kórházban vélték látni. Az hogy ezen dolgozók zöme nem is az elkövetés idejére teszik a volt főigazgatójukkal történt találkozást, illetve saját vallomásaikkal illetve egymással ellentétes vallomásokat tesznek az vélhetően nem kerül majd kiemelésre.

-Szabálytalan nyomozati cselekményekre hívja majd fel a figyelmet a védő és a háttérben ismeretlen valakik összeesküvését véli felfedezni a vádlott ellen. Ha a védelmi beadványokat olvassa az ember, azt lehet vélni, hogy itt minden nyomozati cselekmény totál szabálytalan volt. Szabálytalan házkutatások, szabálytalan felismerésre bemutatás, szabálytalan bűnjeltárolás, szabálytalan lefoglalási jegyzőkönyv. Ezért az összes terhelő bizonyítékot ki kell dobni a kukába, a védencét pedig fel kell menteni.”

Ezzel a jogi képviselő úgy igyekezett érvényesnek feltüntetni a felismerésre bemutatást, hogy szigorúan véve nem állította az érvényességét. Ez alamuszóság a javából, de nem fogadható el, hogy ne tüntette volna fel érvényesnek az érvénytelen felismerésre bemutatást.

Felhozhatná valaki a hamis vádlók védelmére, hogy semmi baj nem történt, hiszen Bene Krisztián mindenképp bűnös. Bár Ujvári bíró valóban három „bizonyítást” adott Bene Krisztián bűnösségére

a felismerésre bemutatáson alapuló befejezetlenül hagyott bizonyítással együtt. Lehet, hogy a megfélemlített bíró zavarában úgy képzelte, hogy az érvénytelen bizonyítások megtámasztják egymást, ebbe a rejtélyes mechanizmusba azonban elmulasztott beavatni. Így csak a köztársasági elnökhöz, a Kúria, és az Ítéltábla elnökéhez intézett nyílt levéllem következtetését erősíthetem meg: A felismerésre bemutatás eredményére felépíthető lenne Bene Krisztián bűnösségének érvényes bizonyítása, ha a felismerésre bemutatás maga érvényes volna, a másik két bizonyítás azonban fabatkát sem ér, Utóbbiak egyike a jogi képviselők a Kúria végzésében méltatott bizonyítása. Ennek lényege, hogy a sértett és kiskutyája minden észrevételét, és következtetését bevetve a tettesnek a sértett időbeosztására, egészségi állapotára, lakására, táskájára vonatkozólag feltételezett ismeretei alapján 3 főre véli redukálni a lehetséges elkövetők számát, akik közül a bűdös bagós volt férjet, és jelenlegi élettársat kizárja amellet, hogy a sértett a tettesnek nem érezte dohányosságát a tettes kék szeme alapján is, így csak Bene lehetne a tettes. A leglényegesebb hiba, hogy a sértettet még jó néhány orvos ismerhette elegendő alapossággal. Úgy érte, hogy az állatorvos, házi orvos, kezelő orvos, fogorvos, nőgyógyász vonatkozásában legalább rutin vizsgálatra lett volna szükség a bűnösségük kizárására, hisz elvileg rendelkezhetek mindenféle ismerettel. Az időbeosztásra vonatkozóan feltételezett ismeret például csaknem nevetséges – lényegében annyi, hogy a sértett reggel kezdetben többnyire otthon van. Végül is, ha nem marad otthon egyedül a sértett, amikor elindul munkába a tettes követhette volna és más alkalmat kereshetett volna. Nincs alapunk feltételezni, hogy a tettes tudta volna, hogy egyedül marad áldozata. A volt férj és az élettárs ugyan valóban kizárhatónak tűnik a lehetséges elkövetők sorából, azonban nem zárható ki, hogy valamelyikük egy ismeretlen elkövető segítőtje és/vagy felbérelője volt, akit bennfentes információval láthatott el, s aki megbízója szándéka ellenére okozhatta a sérüléseket. A megbízás irányulhatott a megrendelő, esetleg annak megbízója számára értékes adatokat tartalmazó informatikai eszközök megszerzésére. Ez az érvelést azért fogadhatta el az ügyet korábban megalapozottan ejtő ügyészséget rágalmozó jogi képviselő, és masszív médiakampánya által megfélemlített Ujvári bíró, mert a Kúria is elfogadta. A Kúria végzésében pedig talán azért fogadta el mert javíthatónak vélte az érvelést, s a Kúria is szorongattatott helyzetben volt, mint ahogy már az elsőbíró is a rettenthetetlen Regász Máriától, s a Kúria Mészár bírónő elnökletével jogerős ítéletet hozó tanácsa sem tiporta volna lábbal az ártatlanság vélelmét, ha nem fél a sértett agresszív jogi képviselőjétől.

Ujvári harmadik „bizonyítása” egészen különleges. A bűnösség teljesen nevetségesen alaptalan bizonyítását építi az alibi igazolás kudarcára, hamisnak minősítve az alibit, és azt állítva, hogy a hamis alibi a cselekmény leplezését szolgálhatta csak. Ennek alátámasztására a bíró egyszerűen a vádlott védekezésének egészére hivatkozik. Nem hiszem, hogy az ujjából szopta. Tény, hogy a sértett jogi képviselője kezdeményezte a kudarcos alibiigazolásról készült videó felvétel bemutatását a tárgyaláson, ezzel kikényszerítve a kudarcos bizonyítási kísérlet megismétlését. A bizonyítási kísérletnek meg is lett a kívánt, a vádlott számára kellemetlen, feszült végkicsengése. Egyik tanúját Ujvári bíró nem indokolatlanul figyelmeztette a hamis tanúzás büntetendő voltára. A vádlott beszámolójában nem sikerült kibékíthetetlen ellentmondást találni, de fogást azért talált rajta a bíró: Miért nem vitt kulcsot, miért ment vissza egy tervrajzért, amit aztán nem tudott értelmezni. Persze Ujvárit is kérdezhethetnénk, hogy miért van annyi hiba a bizonyításaiban, miért közölte a vádlott bűnösségének olyan bizonyítását az ítéletben, amelynek érvei korábban nem hangzottak el, nem ismerhette meg a védelem, s így a vádlott nem védekezhetett ellene. Ezzel Ujvári megsértette a vádlott védekezéshez, tisztességes eljáráshoz való jogát. Természetesen, ha elhangzanak Ujvári nevetséges érvei, azt a védelem ízekre szedte volna. Egy kis előrelátást feltételezve a jogi képviselő részéről az lehetett az oka, hogy a kezdeményezésére megismételt bizonyítási kísérlet kudarcát nem különösebben aknázza ki. Helytelen lenne azonban a vád és a bíróság összejátszására következtetni. Ez nem bizonyítható. Bár kétségkívül pikáns konstelláció, hogy a sértett jogi képviselője megóhajtja a kudarcos alibi bizonyítási kísérlet megismétlését, majd nem kezd vele semmit, hanem a bíró a vádlott védekezéshez való jogát semmivé téve az ítélet indoklásában a bűnösség komplett „bizonyítását” alapozza rá.

A sértett iránti részvét erős mentség a tévedésre, azonban Regász Mária és Gál András olyan erőszakos médiahadjárattal gyakorolt nyomást az igazságszolgáltatásra, ráadásul Regász esetében a felismerésre bemutatás manipulációjának gyanúja is felmerül. Az azonosításra alkalmas fényképek közléséhez lehetett némi köze. Érdekes, hogy bár a képeken nem ismerhető fel Bene Krisztián szemének kékje, mégis alkalmasak azonosításra. Ha a tanú a fénykép alapján azonosította a gyanúsítottat, akkor is látnia kellett a bemutatáskor Bene szemének kékjét, és utólag bemagyarázhatta magának, hogy épp arról ismerte fel. Lehet, hogy Regász kierőltette az eljárást, amelynek a fényképek megjelenése után nem volt helye. Lehet, hogy feltartotta a nyomozókat, így hozzájárulva a tanú és Bene Krisztián az aulában történt találkozásának létrejöttéhez. Gál és Regász ügyében nem mellőzhető a vádemelés megítélésem szerint akkor sem ha a felismerésre bemutatás manipulációjára vonatkozó homályos gyanúim egyáltalán nem megalapozottak.

Most pedig nézzük meg, mit sikerült csúsztatnia az ügyészségnek feljelentéssel kapcsolatban! Korábban kicsit ingadoztam a hamis vád kérdésében, mert még nem sikerült jól megfogalmaznom, hogy mi hamis, de ismeretlen nyomozók kötelességzegését a felismerésre bemutatással kapcsolatban világosan bebizonyítottam. A kötelességzegésnek három változatát találtam a Btk-ban ((új) Btk. 438, 452, 453. §-ok (1) és (2) pontjai). Itt nyomozásra lenne szükség, hogy kiderüljön, pontosan milyen kötelességzegések történtek. Ha semmi sem deríthető már ki, akkor a nyomozók előjárójával szemben megáll az ellenőrzés elmulasztásának súlyosabb esete. Ha netán kétséges, hogy ki mulasztotta el az ellenőrzést a felelősség akár a rendőrkapitányt is elérheti. Az elutasításra hajtó ügyész a kötelességzegés három lehetséges esetét a hamis váddal együtt belekeni a hivatali visszaélés cseppfolyós kategóriájába. Megítélésem szerint olyan ügyben, ahol korrupciós vád nem merül fel gyakorlatilag kilátástalan az elkövető szándékán múló hivatali visszaélés bizonyítása, hacsak nem fejezte ki tanúk előtt, vagy írásban a szándékát. A becsületsértés tulajdonképp jól megfelelne a rágalmazásnak, ami valóban nem szerepel a Btk-ban, ám Gál ügyvédnek a bíróság félrevezetése volt ezzel a célja, miszerint már a ügy ejtése idején is bizonyított volt Bene Krisztián bűnössége, holott valójában ennek bizonyítása sosem történt meg. Így Bene Krisztián ártatlansága nem zárható ki, sőt lehet, hogy éppen ártatlansága miatt nem bizonyítható a bűnössége. Ártatlanságát sajnálatos módon nem sikerült bizonyítania. Ezt Ujvári fel is használta ellene tisztességes eljáráshoz való jogát is megsértve, amint imént kifejtettem. Gál András valójában az ügyészség bűnpártolására vonatkozó hamis vádat fogalmazott meg, amit a jelenlevő ügyész nagyvonalúan elengedett a füle mellett. Az ilyen vád nem feltétlen alaptalan, de ezúttal az volt.

Nem állítottam azonban, hogy a sértett jogi képviselőjének nyomásgyakorlására tartották volna meg a felismerésre bemutatást. A bemutatás lefolytatásának találkozással összefüggő akadálya nem volt ismert. Igaz, hogy az újságokban megjelent fényképes tudósítások miatt valóban nem lehetett volna bemutatni Bene Krisztiánt, de lehet, hogy ezen a problémán a nyomozók maguktól felülemelkedtek. Ha így volt, persze elég helytelenül tették, de nem számít, hogy maguktól sértettek jogszabályt, vagy Regász erőszakoskodására. Azt sem állítottam kifejezetten, hogy szándékos lett volna a befolyásolás. Csak azt állítom, hogy Ujvári hihetetlenül naiv, amikor az öregasszony (a tanú) szakértői véleményét szajkózza, miszerint véletlen volt a találkozás, mert el akarták kerülni. Véleményem szerint, ha a nyomozók valóban el akarták volna kerülni a találkozást, akkor talán sikerült volna elkerülni, de azért az előfordulhat, hogy mindent jól szerveztek, csak a tanú elnézte az óráját, és pont akkor jött amikor nem kellett volna. Ebben az esetben, ha még azt is feltesszük, hogy Bene Krisztián bűnös, a tanúnak sikerült megsemmisítenie egy bizonyítékot. A bizonyítékot azonban mégis felhasználták, hamis vagy érvényes voltától függetlenül, hisz az már sosem állapítható meg. Egyáltalán nem állítottam, hogy a rendőrök és az őket irányító ügyész egyaránt kötelességzegést követett volna el. Abba se vagyok biztos, hogy ügyész irányította őket. Azt írtam, hogy ha mindenki tette volna a dolgát, akkor talán sikerül ebből a szempontból szabályosan, sőt a fényképes tudósítások miatt egyáltalán sor sem kerül az eljárásra. A találkozás ügyében tehát legalább egyvalaki kötelességzegést követett el, de ez az egyvalaki bárki lehetett, nem tudom, ki volt, rendőr-é, vagy ügyész.

A hamis vádat illetően most pontosítottam, hogy azt azok a vádlók követték el, akik érvényesnek tüntették fel a felismerésre bemutatást. Az ártatlanságot vélelmezni pedig a bírói tanácsnak kell elsősorban, s az ártatlanság vélelmének sutba dobását igen megalapozottan a Mészár-tanácsnak róttam fel, mivel maguk állították, hogy eleve elfogadták az az összhangzó ítéletek alapján a vádlott bűnösségét, s az vádlott alapvető jogainak sérelme ellenére (a megismételt másodfokú eljárásban) nem vizsgálták a bűnösség kérdését. Ezzel némileg ellentétesen azt is állították, hogy mindenfélet vizsgáltak, de mivel nem találtak semmit, tehát nem sok mindent vizsgálhattak. Mert lett volna mit találni.

A jogi képviselő nem nevezte szolgálkúnek az ügyészséget, csak én foglaltam össze ezzel a szóval az általa megfogalmazott vádakat.

Végül megjegyzem, hogy nagy híve vagyok az ártatlanság vélelmének, így természetesen szeretném, ha a sokszorosan tisztességtelen eljárásokban elítélt Bene Krisztián mielőbb visszanyerné szabadságát. Ennek feltétele, hogy elismerjék a felismerésre bemutatás érvénytelenségét, mert azt érvényesnek véve (márpedig nem az) érvényes bizonyítás adható Bene Krisztián bűnösségére. Próbálja meg vázolni! Sikerülni fog. Azt akarja mondani, hogy Bene Krisztián nem szerezhett érvényt igazságának? Mert ki fogja vizsgálni neki a felismerésre bemutatás érvényességét, ha az ügyészség nem?

Azonban való igaz, hogy Bene Krisztián szabadsága elsősorban a magánügye. Ez túlzás, mert itt Dreyfus ügghöz fogható gyalázat történt, épp csak etnikai-vallási motívum nemigen van ebben az ügyben. Én elsősorban azért küzdök a médiasztár sértetti jogi képviselők ellen, hogy megóvhassuk a pártatlan és független bíróságokat a média túlhatalmával szemben. A 13 vétkes bírót a hatalmas nyomásnak nem tudott ellenállni. Azonban a megismételt másodfokú eljárást tisztességtelenül lefolytató, valamint az ártatlanság vélelmének megsértésével, és az alapvető jog sérelme által megalapozott jogorvoslatot megtagadva jogerős ítéletet hozó 3-3 bíró felelősségre vonása feltétlenül szükséges a jogbiztonság érdekében, különös tekintettel a két alkalmatlan elnökre, Ujvári Ákosra, és Mészár Rózára. Nem adom fel.

Azzal a ténnyel is szembe kell nézni, hogy Ibolya Tibor lehet kiváló kriminalista, bölcs és szórakoztató előadó, de a bizonyításról vajmi világos képze van. A következtetések zárt logikai láncának nincs alternatívája, akkor sem, ha néhanap maga a sátán (Visinszki) is használt ilyet. Bár pontosabban is megfogalmazható, hogy mit várunk a bizonyítástól. Közvetlenül bizonyítottnak tekintjük a Be által meghatározott nem bizonyítás nélkül felhasználható állításokat, valamint a bizonyítási eszközök alapján közvetlenül megállapítható tényeket.. Egy állítás akkor tekentehető bizonyítottnak, ha érvényesen bizonyított állításokból megengedett következtetési szabályokkal kikövetkeztethetőek. A logika szokásos következtetési szabályai mellett a ítéleti bizonyosság kritériumából adódó szigorú korlátozással valószínűségi következtetést is megengedünk. Úgy látom, hogy ez a valószínűségi következtetésmód sajnos nem mindig kívánatos mértékben tudományosan, inkább tradicionálisan megalapozott, de némi bölcsességgel a bíró valószínűleg elkerülheti a gyakori nagy tévedéseket. Ezt a bölcsességet Ujvári esetében különösen nem láttam. Lehet, hogy túl óvatos bíró is akad, de ne öntsük ki a fürdővízzel a gyereket akkor se, ha óvatosságunk véletlenül olyan vlakinek kedvez, akit tán nem nagyon szeretünk:

https://www.magyarhirlap.hu/belfold/Ujabb_kritika_a_fougyesztol

Kis ízelítő Gál András médiahadjárataából (a főbb TV-s megjelenések):

<https://www.youtube.com/watch?v=wHikDXApHU8> (Hír TV Közzététel: 2017. márc. 31.)

<https://www.youtube.com/watch?v=rAkrqF5kE6o> (TV2 Magyarország Közzététel: 2017. márc. 13.)

<https://www.youtube.com/watch?v=JXIlwzETmvs> (2017.06.13-i Egyenesen: Fordulat a lúgos orvos perében. Műsorvezető: Kálmán Olga Műsor a TV-ben: hétköznap [19:30](#))

<https://www.youtube.com/watch?v=eZZ7uFnpGZE> (Razzia (2017-06-13) - Echo Tv, Közzététel: 2017. jún. 14.)

Bene Krisztiánról a felismerésre bemutatást megelőzően azonosításra alkalmas fényképet közlő újságcikkek:

A Blikk cikk: 2013. júl. 12. 17:35 [Savazással gyanúsítják, de kiengedték az orvost](#)

A Pesti Riport cikk (hivatkozik a Blikkre): 2013.07.13. 9:40:43 [Kegyetlen bűncselekménnyel gyanúsítják, de kiengedték a kórházigazgatót](#)

Két fényképet mellékelek.